

תמידין ומוספין ז,ו). ויש חולקים (עפ"י קרן אורה כאן; אור שמח תו"מ שם. וע"ע לקוטי הלכות ושאר מפרשים; ברכת מרדכי ח"ב יז).

ד. לדברי רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לעשותה בערב שבת – אינה דוחה את השבת (וכן פסק הרמב"ם). ורבי אליעזר חולק (בשבת קל).

מבואר בסוגיא שאם כבר נדחתה שבת אצל אותו דבר, הרי כולו נעשה בשבת, גם אותן פעולות שאפשר לדחותן – כל שעיקר מצותן היום, הואיל וחביבה מצוה בשעתה. כגון הקטר חלבים ואברים של קרבנות השבת (רבי שמעון. וע' בלשון רגמ"ה ד"ה אמר לך). אבל אם לא ניתנה השבת לידחות עדיין אצל אותו דבר, נעשה בזמן אחר ולא בשבת הגם שאין זה הזמן שלכתחילה, כגון קצירת העומר לדעת רבי שכשרה בזמן אחר.

לפי פסקי הרמב"ם יוצא שאעפ"י שקצירת העומר כשרה ביום בדיעבד – דוחה את השבת. ואפשר שהוא הדין לשאר מקומות כיו"ב. (וע' בש"ך יו"ד רסב, ב לענין מילה בתוך שמונה; שאג"א נג; מנחה טהורה ושפ"א כאן; בית הלוי ח"א לה; חדושי הגר"ר בענגיס ח"ב י; טז).

ה. קרבנות ציבור הקבוע להם זמן – דוחים את השבת (במועדו; במועדיכם; מעדי ה'. ועתוס' כאן; תוס' ותורשב"א פסחים סו.). וגם הקטרת אימוריהן דוחה שבת כנ"ל. והוא הדין למנחת-נסכים שלהם – הגם שכשרה לבוא בלילה.

וכן מהפכים בצינורא ביום השבת את האמורים כדי שיתעכלו מהר (עפ"י רש"י סוכה נו:). ויש אומרים שעיקר זמן הקטרת האמורים ביום, אלא שאינם נפסלים בשקיעת החמה (ע' מאירי מגילה כ: אבני נזר או"ח כג).

ו. אפיית שתי הלחם; למאן דאמר תנור מְקַדֵּשׁ – אי אפשר לאפות הלחם מאתמול, שהרי ייפסל בלינה, ולפיכך האפיה דוחה את השבת. ולמאן דאמר אין תנור מקדש, כיון שאפשר לאפות מאתמול – אינה דוחה (לרבי עקיבא שכל שאפשר לעשותו מאתמול אינו דוחה שבת).
וכן הלכה (כסתם מתניתין צה), שאין אפייתם דוחה שבת אלא יאפה מבעוד יום.

פרק שביעי; דפים עב – עג

קכה. א. אלו מנחות נקמצות, ושיריהם נאכלים לכהנים? האם יש קמיצה במקום שאין השירים נאכלים?
ב. האם רשאי הכהן לחלוק ולהחליף חלקי הקרבן המגיעים לו עם כהן אחר?

א. כל חמשת מנחות הנדבה, וכן מנחת גויים [כשיטת רבי יוסי הגלילי ולא כרבי עקיבא], מנחת נשים, מנחת העומר, מנחת חוטא ומנחת קנאות – נקמצות, ושיריהם נאכלים לכהנים. (אותן מנחות שאין מפורשת בהן קמיצה ואכילת כהנים, הוקשו לשאר מוזאת תורת המנחה. וגם מנחות השעורים שאינן כלולות בהקש זה, נאמר בהן קמיצה (אזכרתה). וכיון שנקמצות יודע אני ששיריהן נאכלים. ולר"ש שאין הקמיצה תלויה בהכרח באכילת השירים, נתרבה מוכל מנחה... או (לדתני לוי) מלכל מנחתם).

וכן לוג שמן של מצורע הנשאר מן ההזאות – ניתן לכהנים (הגם שאין שם קומץ לעצים. לכל קרבנם). לדברי רבי שמעון, מנחת חוטא של כהן נקמצת ואין שיריה נאכלים אלא הקומץ קרב לעצמו והשירים לעצמם (ניתנים על התפוח ולא על עצי המערכה. שטמ"ק עד. עפ"י הגמרא שם). ולרבי אלעזר ברבי שמעון (עד.), השירים נשרפין בבית הדשן.

- ב. אין חולקים שום קרבן כנגד קרבן, זבחים עופות או מנחות, קדשי קדשים וקדשים קלים, ואפילו קרבנות מסוג אחד (וכל מנחה... לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו. וזאת תורת זבח השלמים, אם על תודה...).
[ואף בגזל הגר אין חולקים זה כנגד זה. ב"ק ק:].
- א. התוס' צדדו אם גם בקרבן אחד אין חולקים זה עם זה חלק כחלק בשוה, או אין איסור אלא קרבן תמורת קרבן אחר, ואפילו מאותו הסוג.
עוד כתבו (בתירוץ ראשון) שדוקא חלוקה שוה בשוה אסורה, אבל נותנים זה לזה ללא הקפדה.
- ב. יש מי שצדד שבהסכמת הצדדים מותר להחליף, שכל אחד כנותן מתנה את חלקו (עפ"י שפת אמת). והחזון-איש נקט שאין תוקף לחלוקתם, ויכול אחד מהם לחזור בו בכל זמן שהוא.
- ג. דין זה אינו אמור אלא בקדשי מזבח, מה שאין כן בקדשי בדק הבית וכן חרמי הקדש שדינם דין ממון, ודאי רשאים הכהנים לחלק כנגד ממון אחר (ע' אמת ליעקב ב"ב קיב.).
- ד. משמע בגמרא בקדושין (ג) שלדברי רב בדעת רבי יהודה, רשאי הכהן להחליף חלקו בבשר תמורת חלקו של חברו.

דף עג

קכו. אלו קרבנות יכולים לבוא מן הנכרים ואלו אינם באים מהם? מה דין הנכרים לענין הבאת נסכים?

- לדברי רבי יוסי הגלילי (וכן דעת תנא דמתניתין), הגויים נודרים נדרים ונדבות כישראל (איש איש...), עולה שלמים או תודה, מלבד נדרי נזירות, (מפני שאינם בכלל נזירות כלל). וכן עולת העוף, מנחות [ושיריהן נאכלים], נדבת לבונה ועצים.
ולענין נסכים; הנסכים הנלוים לזבח, באים משלו. ואם לא שלח נסכים עם קרבנו – באים משל ציבור.
נסכים הבאים בפני עצמם – תלוי הדבר בשני תירוצי הגמרא האם הנכרים מביאים אותם אם לאו.
לדברי רבי עקיבא, אין הנכרי נודר אלא עולות. ואפילו נדר שלמים – קרבים עולות (רב הונא. אבעית אימא סברא – שכן דעתו בלבו. ואב"א קרא: אשר יקריבו לה' – לעלה). אבל אם הפריש עבור ישראל, הרי זה קרב שלמים כפי שפירש (רבא).
- א. האוכל את הבשר הוא הזוכה בעור (עפ"י חשק שלמה).
ב. הביא הנכרי קרבנות עבור נזיר ישראל, בירושלמי (נזיר ט, א) מובא שמקבלים ממנו, שאינו אלא פורע חובו של ישראל. ואולם יש מהראשונים שכתבו שלכך נתמעט מקרבנות נזירות, לומר שאפילו במקרה כזה אין מקבלים ממנו (עתוס' נזיר סא: וע' ב'שיירי הקרבן' על הירושלמי שדחק לתלות זאת במחלוקת תנאים).
- לדעה זו אין לגויים שום קרבן אחר, לא מנחה ולא לבונה וכו'. אבל כשמביא עולה, באה עמה מנחת נסכים הנלויה לה, אם משלו אם משל צבור כנ"ל.
- א. עולת העוף – מביא (רמב"ם. ובקן אורה הקשה על כך. וע' יד דוד וז"ת).
ב. משמע מרש"י (רע"ב ד"ה שלמי) שיכול הנכרי להתנדב מנחה ותהא זו כמנחת נסכים שכולה כליל. ובתוס' (לעיל סא: ד"ה בירשאל) משמע שיכול להתנדב מנחת נסכים. ואילו ברמב"ם אין במשמע כן. (ואפשר שדברי רש"י אמורים רק לפי ה'סלקא-דעתין', או לפי ה'אבע"א סברא', אבל למסקנא אינו מתנדב מנחה כלל. עפ"י שפ"א וזבח תודה. וע"ע חשק שלמה סא:).
- ג. נסתפק בספר קרן אורה כשהקדיש נסכים או לבונה וכדו' – האם חל עכ"פ ההקדש או שמא הם חולין גמורים. ובאבי עזרי (ק"פ ד, ט) כתב שחל ההקדש אלא שאין מקריבים אותו.
ד. הלכה כרבי עקיבא מחברו. [ואעפ"י שסתם משנתנו כריה"ג, הלכה כרע"ק שהרי רב הונא הולך בשיטתו, וכן האמוראים טרחו להעמיד דבריו. עפ"י לקוטי הלכות].